

Bătrâna mea singurătate

Cristian Neagu

Corăbii de ceață au ancorat în tăcere
La țărmul sufletului meu pustiit,
De-nghețul timpului și de durere,
Ascunsă discret în infinit.

În unele nopți îmi aud singurătatea
Plângând pe ascuns, prin unghere,
Strivită lent sub greutatea
Atâtor așteptări fără repere.

Parcă toate îmi sunt întârziate
Iar eu... tragedian și liric deopotrivă,
Sub pavilionul semnului de moarte
Navighez, resemnat, în derivă.

Mai mult de a-mi trăi fatalitatea
Constat, dincolo de orișice ispită,
Ce mult mi-a îmbătrânit singurătatea
În ușa pe care nimeni, nu mai intră.

Mi-e frig iubito de plecare
Spre-o răstignire-n neștiuturi;
Poate că mâine, e ziua-n care,
Mă voi sfârși spre începuturi.